

at den foruden at være billig for Staten tilskrives Skatteyderen Besiddelsen af et Dokument, der ikke blot udviser, hvad han til enhver Tid har betalt, men tillige giver Oplysning om hans Skatteforhold i det hele.

Ordningen maa imidlertid anses for forældet. Besværet for de skattepligtige er uforholdsmæssigt, nogen egentlig Afkrævning af Skatten finder ikke Sted, for saa vidt som de skattepligtige selv maa have Ulejligheden med at faa Skattens Størrelse at vide, og Praksis viser, at de skattepligtige i stort Omfang ikke lægger Vægt paa at faa Skattebøgerne udleveret. Ofte, og navnlig de Steder, hvor der benyttes „Skatteførere“, jfr. herom nedenfor, opbevares Skattebøgerne til Stadighed paa Amtstuen eller hos Skatteføreren og bliver kun lejlighedsvis ført à jour eller vel i de fleste Tilfælde slet ikke benyttede. I andre Amtstuedistrikter benyttes Skattebøgerne vel endnu, men det har vist sig umuligt at gennemføre den gentagne Forevisning eller Indsendelse af Skattebøgerne — først til Udfyldning og derefter til Betaling —, som Amtstueforordningen forudsætter.

Det foreslaas derfor, at disse Skattekvitteringsbøger afskaffes, og at der i Stedet herfor indføres Kvitteringsblanketter, som udfærdiges af Oppebørselsmyndighederne for hver Skattetermin, som indeholder Angivelse af Skattebeløbet, og som af Oppebørselsmyndighederne tilstilles de skattepligtige, altsaa en Ordning som den, der er gældende i de sønderjydske Landsdele, jfr. Bekendtgørelse Nr. 337 af 24. Juli 1922 i Lovtidende A. for s. A. under I.

Hvad selve Indbetalingen af Skatten angaar er Hovedpunktet i den nugældende Ordning det, at de skattepligtige skal betale paa Amtstuen (Oppebørselsstedet). Amtstuerne er forholdsvis faa, o: at de skattepligtige ofte har langt til Indbetalingsstedet. Dette er formentlig Hovedgrunden til Ulemperne ved den gældende Ordning i det hele taget, navnlig ogsaa til den Ulempe, at Skatterne ikke indbetales rettidig. At der i sidstnævnte Henseende ogsaa kan gøre sig gældende et Hensyn til at vente saa længe som muligt med Betalingen, navnlig hvor Skattebeløbet er af betydelig Størrelse, skal naturligvis ikke bestrides.

Der bør da formentlig tilstræbes en Ordning af Skatteindbetalingen, der kan fritage de skattepligtige for at møde paa Amtstuen, og ved Siden heraf vil der formentlig være Anledning til paa anden Vis at søge at fremkalde rettidig Indbetaling.

I sidstnævnte Henseende har man foreslaaet Indførelse af en Straffrente i Lighed med Forholdet ved den personlige Beskatning.

Derimod har man, for saa vidt angaar selve Indbetalingsmaaden, ikke ment at burde foreslaa bestemte Regler herom lovfæstede; men det er, saavel fordi man formentlig her i nogen Grad maa prøve sig frem, som fordi Ordningen meget vel kan tænkes at burde være forskellig forskellige Steder, anset for rettest, at Loven indskrænker sig til at give Finansministeren Bemyndigelse til at fastsætte, i hvilket Omfang og paa hvilken Maade Indbetaling kan ske uden personligt Møde paa Oppebørselsstedet.

Med Hensyn hertil skal fremsættes følgende nærmere Bemærkninger:

Som ovenfor anført har Skatteyderne ofte langt til Indbetalingsstedet. Det er da ikke uforstaaeligt, om Skatteyderne undlader at indbetale Skatten. De kan forholde sig passive, til Skatten bliver Restance og kommer paa Restancelisten, og Sognefogden (Fogden) derefter indfinder sig hos dem, efter Lovens Ordning for at inddrive Skatten ved Udpantning. De betaler saa imidlertid Beløbet godvilligt til Sognefogden, der tager imod Beløbet uden at foretage Udpantningsforretning (o: uden at foretage Tilførsel til Udpantningsprotokollen og uden at tilkalde Fogedvidner). For de skattepligtige, der iøvrigt som Regel yder Sognefogden et Vederlag, er denne Ordning („Skattefører-Institutionen“) for saa vidt meget bekvem, som de bliver afkrævet Skatten paa deres Bopæl og kan betale den paa deres Bopæl. Men det maa fremhæves, at Betalingen af Skatten til Sognefogden, uden Kvittering til Udpantningsprotokollen under en formelig Udpantningforretning, sker paa Skatteydernes eget Ansvar, saaledes som det er blevet indskærpet f. Eks. ved Bekendtgørelse Nr. 110 af 12. August 1898 i Lovtidende A. for s. A. Sognefogden tager imod Beløbet som Repræsentant for Skatteyderen, denne frigøres først ved Beløbets Indbetaling til Amtstuen.

Dette er en uheldig Side ved Skattefører-Institutionen. Større Betæneligheder gør sig derhos gældende, naar det ikke er Sognefogden, men en anden Mand i Sognet eller i paagældende Egn, der som Skattefører indsamler Skattebeløbene hos Skatteyderne og indbetaler til Amtstuen.

En Legalisering af denne af Praksis dannede, men udenfor Lovens Ordning liggende Skattefører-Institution derved, at man autoriserede Sognefogderne til at oppebære